

na cesti

CIJENA SLOBODE: UPOZNAJ SE I VIDI MOŽEŠ LI PLATITI ODUSTAJANJE OD SIGURNOSTI

Mnogi pohrle prema toj super seksi slobodi i kad shvate da trebaju žrtvovati cijeli niz konfora za koje smo duboko vezani, shvate da bi je radije vratili na policu. A često bude prekasno

Od prije neki dan puno razmišljam o slobodi. Koliko vrijedi, koja joj je cijena, što žrtvujemo da bismo bili slobodni... Prijatelji mi često kažu: "Kako ti zavidim! Ti si tako slobodna, bez obaveza. Samo se zezaš i putuješ po svijetu. Tvoj život je san." Lijepa im je ta vizija mogega nomadskog života. Bilo bi još ljepše da je baš i tako. Naime, nešto zaboravljaju ti moji prijatelji... Prije nego što se objeručke odlučimo za slobodnjački život, važno je sjesti i dobro razmisliti jesmo li spremni platiti cijenu. Jer mnogi pohrle prema toj super seksi slobodi, i kad shvate da trebaju žrtvovati cijeli niz konfora i malih sigurnosti za koje smo podsvjesno, a duboko vezani, shvate da bi oni zapravo radije vratili tu istu slobodu na policu. A često bude prekasno. Ima dana, priznajem, kad i meni dođe da tu slobodu bacim kroz prozor jurećeg auta ili pustim kroz

I na jednoj od najčarobnijih plaža Čilea čovjek može shvatiti da blagoslov u isto vrijeme može biti i prokletstvo šaranja svijetom

New York

zahodsku školjku jumbo jeta negdje iznad oceana. Pa što mi je trebalo da već tjednima svaki dan otvaram kofere i tražim nešto, kopam, gledam, misleći da sam to nešto jako važno ostavila u jednom od četrdesetak ho(s) tela u kojima sam prespavala u zadnjih šest tjedana. Što mi je trebalo da se budim usred noći i ne znam gdje upaliti svjetlo? No to su samo detalji u većoj priči. Jer svoju slobodu plaćam gotovo svakodnevno. Neki dan, u posjetu novim prijateljima u njihovoj divnoj ekološki izgrađenoj kući na jednoj od najčarobnijih plaža Čilea, u razgovoru na temu svjetske ekonomske krize, shvatih nešto utješno i u isto vrijeme zastrašujuće: ja niti išta dugujem, niti išta posjedujem. Eto: to je moj blagoslov, i moja noćna mora. I eto me tako, na pozitivnoj nuli, šaram svijetom. Odustala sam davno, i bez puno razmišljanja, od "odraslih" stvari – kredita za stan, za auto, od uredskog posla od 9 do 5, plaćenih godišnjih, poštenog zdravstvenog, buđenja u istoj sobi svakog jutra, šetnje istim ulicama... Sve to sam mrtva-hladna, točnog trenutka se ne sjećam, odbila i zamijenila slobodom. S velikim S. Ta ista sloboda se u mojem slučaju precrtala u cijeli niz putovanja, po gotovo svim kontinentima (nedostaje mi još Antarktika). Svih vrsta; kratkih vikenda, produljenih pustolovina, mini-života u dalekim gradovima... I eto me, tu sam, slobodna, pišem u sunčanom Santiagu. A vani sunce,

Niti išta dugujem, niti išta posjedujem, ali stalno mislim jesam li nešto ostavila u nekom od 40 hostela u kojima sam spavala u zadnjih šest tjedana?

* Piše Anja Mutić
novinarka i putopisac

Zagrepečanka sa bazom u New Yorku, skita po svijetu već preko deset godina kao turistička novinarka i putopisac. Živi od i za putovanja, a kad ne putuje planira slijedeću avanturu. Pratite Anju na Twitteru (@everthenomad) i njenom websiteu, www.everthenomad.com.

toplo, bujno raslinje posvuda... Jedina caka: sad me nakon šest intenzivnih tjedana putovanja po sjeveru Čilea čekaju tri intenzivna tjedna pisanja po desetak sati na dan, da bi na vrijeme predala turistički vodič na kojem radim. Znam, nije to najgora stvar na svijetu, priznajem. Kao i uvijek, posao ću završiti na vrijeme pa odoh dalje – New York, Barcelona, Zagreb... Ali nije to poanta. Raspisala sam se na temu slobode. Velika većina nas kao nešto težimo tom konceptu, sanjamo o tome da budemo bez obaveza, da ganjamo svoje skrivene nikad do sada ispunjene snove... I u tom naletu inspiracije lako zaboravimo da ta ista sloboda ima cijenu. Nije svatko spreman niti opremljen platiti taj račun. Prije nekoliko godina u New York je poslovno doputovala prijateljica iz Zagreba pa smo jednu noć do kasno bile vani. Na izlazu iz kluba, ponudih joj da dođe k meni prespavati jer je jednostavnije – jedan taksi i tako to – a i možemo se sljedeći dan prošetati po mojem kvartu.. Njezin odgovor je bio: "Joj, ne bih nikako, u hotelu su mi kremice i sve to." Volim i ja svoje kremice i četkicu za zube, ali to me ne sprječava da pohrlim u nova iskustva, iskusim nove krajolike, probam nešto novo... Zato sam i zagrlila čvrsto tu slobodu, gotovo očajnički, i ne dam joj da odleprša. Da, ima dana kada radije ne bih platila cijenu, kad bih se tako rado zamijenila s nekim za njezin spokojan jednostavan život u dobro poznatom ambijentu. Priznajem sve to. Ali onda se pokušam malo odmaknuti od same sebe, sagledati moj život iz daljine, i pitati da li bih to bila ja. Tada shvatim: uvenula bih vrlo brzo, u jednom dahu... Moja su sloboda putovanja. Tvoja sloboda je možda nešto sasvim drugo, ili ti jednostavno nije toliko bitna. Jedino što je bitno: upoznaj se dovoljno da znaš možeš li i želiš li platiti taj, koji put surov račun. Jer sloboda je: odustajanje od sigurnosti. Pa ti vidi.